

jednak že posouzení činnosti obžalované, započaté ve službách vojenské policie a teprve dodatečně jiným záměrem vedené, nelze označiti za právně bezvadné.

Čís. 191.

Předražování. I doutníky, vyrobené soukromě z tabákových náhražek, jsou předměty potřeby dle § 1 cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z.

(Rozh. ze dne 17. května 1920, Kr II 61/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Huberta V. do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 23. ledna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 23 č. 4 a přestupkem dle § 20 č. 1 cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z.

Důvody:

Zmateční stížnost, vytýkající rozsudku jediný důvod zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a) tr. ř., spatřuje jej v tom, že nalézací soud uznal viržinky, tvořící předmět trestných činů, jimiž obžalovaný vinným uznán byl, za předmět potřeby, ač se jedná o t. zv. »pražské« viržinky, totiž doutníky, vyrobené soukromě z tabákových náhražek, v nichž tabáku vůbec není a které tudíž předmětem potřeby nejsou. Zmateční stížnost není odůvodněna. Dle § 1 cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z. jsou předměty potřeby věci movité, sloužící bezprostředně nebo nepřímo životním potřebám lidí a domácích zvířat. Že tabákové kuřivo, jmenovitě i viržinky, erárního původu, předmětem potřeby je, zmateční stížnost sama výslovně uznává. Této povahy nepozbývá však kuřivo, obžalovaným prodávané, proto, že se nejednalo o výrobky státního monopolu. Že by kuřivo to nebylo obsahovalo vůbec žádného tabáku, rozsudek nezjišťuje, i dlužno za to míti, že oné potřebě, jejímuž ukojení kuřivo vůbec slouží, vyhověti způsobilé byly i viržinky, prodávané obžalovaným. Za neobvyčejného nedostatku kuřiva, který byl již v čas spáchaného činu (v prosinci 1918), sahali jmenovitě naruživí kuřáci k jakémukoliv zboží, přicházejícímu do oběhu jako kuřivo, bez ohledu na jeho původ a mnohdy i na jeho jakost, platíce při tom namnoze ceny, neodpovídající nikterak značnou výší svojí pochybné jakosti výrobků těch. Za těchto poměrů nabývá povahy předmětu potřeby i kuřivo, vyrobené soukromě ať aspoň z části z tabáku, nebo vůbec bez přísad tabákových, tedy i tabákové náhražky.

Čís. 192.

K pojmu krádeže ve společnosti (§ 174 II. a) tr. z.).

(Rozh. ze dne 21. května 1920, Kr I 232/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Marie Š., Marie K. a Marie Č. do rozsudku zem-

ského trestního jako výjimečného soudu v Praze ze dne 20. února 1920, pokud jím stěžovatelky uznány byly vinnými zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. lit. a), c) a 179 tr. z. a Marie Š. též dle § 176 II. lit. a) tr. z. mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalované Marie Š. dovolává se jediného důvodu zmatečnosti dle § 281 č. 9 a) tr. ř., zdůrazňujíc, že není zjištěno, že by se byla domluvila o provedení celé krádeže, spáchané v různých po sobě jdoucích útocích, a že neučinila více, než že jeden ukradený pytel s cukrem spolu s obžalovanou, Marií K., do bafochu přesypala a pak hned domů odnesla tak, že o tom, co pachatelé druzí potom ještě vykonali, nevěděla. Právem prý lze jí tedy přičítati k vině jen zlý úmysl, pokud se onoho cukru týče, a tedy jen krádež cukru resp. účastenství na krádeži jeho, takže, poněvadž hodnota jeho 2000 K nepřesahuje, bylo prý nesprávně použito zákona tím, že byla uznána vinnou zločinem krádeže všech, tedy i ostatních tehdy odcizených věcí v hodnotě 2000 K převyšující. Než rozsudek, zjistiť o všech obžalovaných, že se dohromady předem smluvili, že na krádež do K. půjdou, zjišťuje o obžalované Š. samotné dále, že mužskými pachateli ze skladiště ven vyneseny ukradený cukr s další obžalovanou Marií K. z pytle do bafochu přesypaly a domů odnesly. Za činu samotného čekaly obžalované tři ženy, jak rozsudek rovněž zjišťuje, jen v nepatrné vzdálenosti od skladiště, z něhož věci byly odcizeny. Všim právem shledal nalézací soud v této účasti obžalované Marie Š. na provedení činu skutkovou podstatu krádeže, spáchané ve společnosti dalších pachatelů jako spoluzlodějů, při čemž spoluzodpovědnost její vztahuje na odcizení všech tehdy odcizených, 2000 K převyšujících věcí movitých, vycházejíc ze správného názoru, že zmíněnou všeobecnou úmluvou založen byl u všech obžalovaných též úmysl, směřující k tomu, by oné noci byla jimi provedena bez obmezení na určité předměty majetkové krádež v továrně Ervína P. v K., načež pak vlastní činnost obžalovaných, z nichž mužové pytle s kradeným zbožím ze skladiště ven vynášeli, kdežto ženy přijímaly ukradené věci, se navzájem doplňovala takovým způsobem, že sluší každému z obžalovaných přičítati k vině krádež celou. Vždyť obžalované ženy, tedy i Š-ová, tím, že cukr, přesypavše jej do bafochu z místa činu odnesly, způsobily, že se touto prací nemusili omeškováti na činu účastnění mužové, kterým takto umožněno bylo odebrati se současně znovu do skladiště a v krádeži pokračovati, při čemž o různých po sobě jdoucích útocích, jak se o nich zmiňuje zmateční stížnost, mluvíti nelze. Touto součinností obžalované ženy napomáhaly a přispívaly k tomu, by krádež vůbec snadněji mohla býti provedena a by mimo cukr ukradeny býti mohly i věci další, vyvinuly tedy takovou činnost, která zakládá u nich ohledně krádeže všech věcí spolupachatelství a činí je zodpovědnými za krádež tu v celém jejím rozsahu.

Zmateční stížnost obžalované Marie K. uvádí k důvodu čís. 5, § 281 tr. ř. mimo jiné též, že rozhodovací důvody rozsudku v odpor vzatého neoceňují doznání obžalovaných K-ové a Č-ové v jeho úplném znění, dle něhož prý jen věděly, že se muži chystají jíti ukrást cukr, jehož prý ale

byly odcizeny pouze dva pytle v ceně 570 K. Než pokud pak jde o námitku druhou, tu, jak bylo již uvedeno, rozsudek zjišťuje, že se všichni obžalovaní na provedení krádeže u P. uhlavili, a jestliže se na jiném místě rozhodovacích důvodů mluví o tom, že obžalovaní byli v tom za jedno, že tu noc v P-ově továrně provedou krádež c u k r u, nelze to bráti vzhledem k důvodům v jich celistvosti doslovně a dokonce ne v tom smyslu, jakoby byl soud nalézací u obžalovaných zjistil úmysl obmeziti chystanou krádež právě snad jen na cukr. Jsouť pak všichni obžalovaní, z nichž žádný netvrdí, že by byla úmluva jejich výslovně omezena bývala v ten smysl, že ukraden má resp. smí býti pouze a výhradně cukr, zodpovědni za celý rozsah a výsledek krádeže stejně jakoby tomu bylo bývalo i v tom případě, kdyby, jak tomu zpravidla bývá, k nějaké úmluvě ohledně předmětu krádeže mezi nimi vůbec nebylo bývalo došlo. Vyjmouti lze z tohoto pravidla pouze ty případy, v nichž ten který pachatel proti výslovné úmluvě s jinými spolupachateli, kterou předmět krádeže předem přesně vymezen byl, činnost svoji rozšiřuje na věci, v takovéto úmluvě nezahrnuté. Těmito vývody vlastně již z největší části prokázána je bezpodstatnost zmateční stížnosti obžalované Marie K. i potud, pokud, uplatňujíc další důvod zmatečnosti dle § 281 č. 10 tr. ř., dovolává se toho, že její zlý úmysl, má-li se na zřeteli úmluva, jen na krádež cukru omezená, vztahovati se mohl právě jen na účast při krádeži cukru, dále toho, že na místě činu vlastně vůbec nebyla, že její účast obmezila se pouze na odcizení pytle s cukrem v ceně 305 K a že, nacházevši se po odnesení pytle toho doma, není spoluvinoem na krádeži ostatních věcí. Zbývá tu zdůrazniti pouze, že případnému požadavku, by se ten, komu se klade za vinu krádež ve společnosti, nacházel na místě činu nebo poblíž něho, plně vyhověno bylo tím, že se obžalovaná nacházela, jak zjišťuje rozsudek, jen v nepatrné vzdálenosti od místa činu tak, že, nehledě k pozitivní činnosti, kterou obžalovaná dle shora řečeného vyvinula, přispěla k provedení krádeže i tím, že pachatelé, kteří se do skladiště vlámali a odtud věci vynášeli, měli při tom následkem přítomnosti obžalované i druhých dvou obžalovaných žen jistý pocit zvýšené bezpečnosti, že nebudou při svém díle překvapeni, z něho vyrušeni.

Čís. 193.

Padělání bankovních kolků, spáchané před působností zákona ze dne 22. května 1919 čís. 269 sb. z. a n.

I doznání obžalovaného v přípravném vyhledávání nebo vyšetřování lze zhodnotiti pro otázku důkazní, předpokládajíc, že při hlavním přelíčení bylo soudu řádně na vědomost uvedeno.

(Rozh. ze dne 27. května 1920, Kr I. 109/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti Otty H., Heřmana G. a Ludvíka M. do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. ledna 1920, jímž byli tito stěžovatelé